

Foscor, penombra, manca de llum. Amb els peus descalços, hem hagut de fugir les dones, d'aquest punt precís i inespecífic de la història. El del silenci. Ens volien submises, amb el cap cot, en un racó, sense fer nosa, atrapades en una immensa teranyina. I ens van tenir tossudes, senceres, alçades, dubitatives però fermes, mirant els solcs profunds, que van deixar les aixades, de noms, coberts de silencis, Enheduanna, Hipàtia, Émilie du Châtelet o Teresa Claramunt. Veus solitàries que van fer el cim, i que, van cridar a ple pulmó, sota un arc perfecte, entre el cel i la terra, "Més enllà hi ha camí. Fem-lo plegades".

Esclat, claror viva, que enlluerna. I ara, que les dones ja calcem sabates, jo, amb el meu petit alè, fet de paraules, miro el rellotge i me n'adono, que encara és massa d'hora, per tornar cap a casa, perquè en aquest horitzó femení, de potents tramuntanes, hi ha punts, que encara fosquegen.